

Prædiken til Nytårsdag

Luk . 2, 21

Vær velkommen, Herrens år,

Og velkommen herhid!

Fader-Gud os til glæde og gavn

Nytåret henskrive i Jesu navn!

Velkommen nytår, og velkommen her! Amen.

I en reklamefilm for Fleggaard ser man nogle letpåkledte kvinder i færd med at stige ind i en stor flyvemaskine. I flyveren tager de deres toppe af, så de kun er iført faldskærm og trusser. Da flyveren er nået godt op i højden, kaster de sig ud af flyveren for dernæst at danne en formation, som tydeliggør endnu et slagtilbud for en ny vaskemaskine. Alt imens står tiden stille på jorden blandt de måbende mænd på landjorden, der stopper deres tennisspil og golfspil, og en enkelt mand i en golfbil kører ind et træ. Alle er de jo i færd med at kigge op - på tilbuddet - og de topløse kvinder, der hiver i faldskærmsnoren, så de igen trygt kan lande på jorden. Bortset fra en, som desværre hiver i bikinitrussen og dermed udløser et, i bogstaveligste forstand, nøgent fald til jorden, alt imens hun skriger.

Heldigvis rammer hun ned i en pool, så hun, dog uden en trevl på kroppen, kan rejse sig op igen og med stor undren og en enkelt klapsalve fra en mand kan gå forbi det må-

bende selskab, som befinder sig omkring poolen. Og så kommer reklamesloganet: Fleggaard. Lige over grænsen!

Ja, sloganet taler jo sandt. Fleggaard er lige ovre på den anden side af grænsen, og reklamen går og er måske lige over grænsen. Men hvis en reklame skal fænge, og det skal den jo, så skal den åbenbart appellere til de nedre regioner såvel som den øvre region!

Og når vi så i dag nytårsaften hører dagens evangelietekst, ja så er den jo ikke så fængende, og der er ikke så meget kød på den som i reklamen, og den smule der er, skærer de væk!

Men når det nu er sagt, så må vi sige, at på trods af tekstens korthed så fortæller den stadigvæk noget væsentligt om Jesus, som gerne skulle røre vores hjerte og samtidig måske få os til at tænke lidt over livet, for ved nærmere eftersyn så er der mere kød på evangeliet end i en reklamefilm; og det vel at mærke for livet.

For med Jesu omskærelse er han gået ind under de samme vilkår, som drengebørn dengang gik ind under. Han skulle ikke være noget særligt frem for de andre, blot en af dem. Han skulle være deres medmenneske og bror i alle ting. Derfor blev han ikke blot

et menneske sådan i almindelighed, men et menneske på en bestemt tid og et bestemt sted og i et bestemt folk, for at han kunne møde dem som en af deres egne; for at de kunne forstå, at han virkelig var deres medmenneske og bror netop på det sted, hvor de levede. De skulle ikke gå udenfor deres folk og deres kirke for at finde ham; han var dér, hvor de var.

Det at Kristus blev omskåret for at være en fælle i livets strid for dem dengang, betyder også for os, at han er der, hvor vi er. Han er ikke noget idealmenneske, som står et sted ophøjet over livets almindelige dagligdag; men han er et menneske som du og jeg. Hans ord kommer til os netop dér, hvor vi står. Vi skal ikke være noget særligt, hverken noget særligt godt eller noget særligt religiøst, for at have med ham at gøre. Han er midt i vores liv. Hans ord er for almindelige kæmpende og stridende mennesker, der har nok at gøre med dagen og vejen. Han er ikke forbeholdt de fromme mennesker, der bilder sig ind, at de har tid og særligt anlæg for kristendommen. Han er heller ikke forbeholdt vore gode øjeblikke eller de særlige hellige steder. Nej, at han blev omskåret betyder, at han virkelig blev en af os og nu færdes på vore daglige veje. I alt menneskeligt er han med, fra det højeste til det laveste; han lader sig ikke afgrænse til nogle mennesker og nogle steder; nej, ingen mennesker og ingen steder kan blive fri for ham. Han er ordet fra Gud, og dermed ordet om den grænseløse kærlighed, den grænseløse tilgivelse og det grænseløse håb.

Og mon ikke vi alle har brug for at høre det, også nu hvor vi står på tærsklen til et nyt

kalenderår, og traditionen tro tænker over, hvilke nytårsforsætter vi skal gøre for det kommende år. Det kan være, at vi gerne vil stoppe med at ryge, eller vi gerne vil tabe os eller dyrke lidt mere motion. Og minsandten er der hjælp at hente på Internettet, for nu er der kommet en hjemmeside, der hedder: *Nytårsforsæt - hvis du mener det!*

Fordelen ved at lægge sine nytårsforsætter ud på hjemmesiden er, ifølge hjemmesiden, at så kan alle se dem, hvorved ”du lægger et naturligt offentligt pres på dig selv. Nu har du ikke kun lovet dig selv men også alle andre, at du kan gennemføre det, og alle vil holde et vågent øje med dig!” Se, herom kan hver jo tænke sit, jeg ved i hvert fald godt, hvad jeg tænker om det. Alligevel skulle jeg prøve. Men til min store forundring stod der på forsiden af hjemmesiden: *Siden er desværre ved at blive serviceret. Det bliver muligt at indsende nytårsforsæt igen senere. Du ønskes et rigtigt godt nytår.* Ja, det kan de jo sagtens sige. Nu sidder jeg så alene tilbage med mine frustrationer over ikke at kunne komme af med mine nytårsforsætter og må derfor ty til endnu en cigaret og forsøde tilværelsen med endnu et stykke chokolade! Det er lige over grænsen!

Hvordan kan det egentlig være, at vi hellere vil lægge vort personlige og private liv ud på nettet frem for at lægge det i hinandens hænder og stå ansigt til ansigt med hinanden eller for den sags skyld lægge sit liv i Guds favn? Skyldes det, at vi er bange for at vise, hvem vi virkelig er? Skyldes det, at vi på nettet kan manipulere med, hvem vi er og fremstille os som noget bedre, end vi er? Ligesom elefanten, der siger til musen: ”Du

er dog usandsynlig lille og ubetydelig!” Musen tænker sig lidt om og svarer: ”Jeg har også lige været syg!”

Det gode spørgsmål til os mennesker lyder: Hvordan bærer vi os ad med at være så høje i hatten, når vi egentlig ofte kommer til kort overfor hinanden og os selv? Ja, vi kan jo begynde med at vende ansigtet mod vor næste og tjene hinanden frem for kun at tjene os selv. Og dermed være med til at bryde alle vore fordomme om hinanden og bryde den egoistiske grænse i stedet for hele tiden at spørge: ”Hvad er der i det for mig?” For når den ene hånd ikke ved, hvad den anden gør, så er der tale om en sand kærlighedsgerning, der kommer fra hjertet. Ligesom i H.C. Andersens eventyr ”Hvad Fatter gør, det er altid det rigtige”.

Her tager bondemanden på markedet med hesten i håb om at bytte den for noget andet, som han og hans kone kunne få større glæde af. Han bytter hesten for en ko, koen for et får, fåret for en høne og hønen for en sæk rådne æbler. To rige englændere får hele historien om hans begivenhedsrige dag i byen, og bondemanden indgår et væddemål med dem om, hvorvidt han vil få kys eller knubs af konen. Som bekendt får han kys af konen, for grundrelationen i deres forhold bygger ikke på et noget-for-noget-princip, men er en kærlighedsrelation, som er uafhængig af, hvad den tåbelige bondemand måtte finde på.

Menneskets forhold til Gud er også grundlæggende et kærlighedsforhold. Tvivler vi på, at vi er elsket af Gud, kan vi ikke ved hjælp af gode gerninger blive sikre på Guds kærlighed. Men tør vi tro på hans ord, da

kan vi også få kraft og nåde til netop at gå endnu et nyt kalenderår i møde, for ud af den sande kærlighed vil de gode gerninger altid udspringe. Og det i sig selv burde overstige alle vore nytårsforsætter, alle vore grænser, som vi sætter for os selv og hinanden.

For med Jesu Kristi komme til verden i kød og blod sprængte han alle grænser med sin grænseløse kærlighed til os syndige mennesker. Han kom med et slagtilbud, ikke skrevet i himlen, men i vore hjerter: ”Se, jeg er med Jer alle dage, indtil verdens ende”. Godt nytår. Amen.

Victor Greve
Frederiksstad

Salmer: 712, 46, 135, 719

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk